

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ετήσια . . . . . δρ. 12.—	Ετήσια . . . . . φρ. 15.—
Ἐξάμηνος . . . . . > 6,50	Ἐξάμηνος . . . . . > 8.—
Τρίμηνος . . . . . > 3,50	Τρίμηνος . . . . . > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαΐου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 23

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μήπως θέλησε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ;
Πήραμε μιὰ χούφτα κλαδιὰ ἀναμμέ-
να, καὶ βγήκαμε, σκύβοντας μπροστά,
μὲ τὰ κλαδιὰ μας γυρμένα γάμω πρὸς
τὸ χιόνι, γιὰ νὰ βροῦμε τὰ ἔχνη τοῦ
Καρδούλη.

Δὲν βρήκαμε τίποτα· εἶναι ἀλήθεια ὅτι
τὸ πέρασμα τῶν σκυλιῶν κι' οἱ δικές μας
πατημασιές εἶχαν ἀνακατέψει τὰ ἔχνη
τους, ὅχι ὅμως καὶ τόσο πολὺ πού νὰ μὴ
μπορῇ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ πό-
δια τοῦ πιθήκου.

Δὲν θὰ βγῆκε λοιπόν.

Γυρίσαμε στὴν καλύβα γιὰ νὰ
βροῦμε μήπως ἦταν χωμένος σὲ καμ-
μια τρύπα τοῦ τοίχου.

Τὸ ψάξιμό μας βαστάζε πολὺ: δέ-
κα φορές περνούσαμε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέ-
ρος καὶ ξανακοιταζάμε. Ἀνέβηκα στὸν
ὄμιλο τοῦ Βιτάλη, γιὰ νὰ ψάξω καὶ
στοὺς κλώνους πού ἐσημμάτιζαν τὴ
σκεπὴ μας. Δὲν ἦταν πουθενά.

Κάθε τόσο στεκόμαστε καὶ τὸν
φωνάζουμε. Τίποτα, τίποτα!...

Ὁ Βιτάλης φαίνονταν καταστε-
νοχωρημένος, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἀληθινὰ
καταλυπημένος. Δυστυχισμένε Καρ-
δούλη! Ρώτησα τὸν κύριό μου ἂν ἐ-
νόμιζε πὼς τὸν πῆραν κι' αὐτὸν οἱ λύκοι.

— Ὁχι, μοῦ ἀποκρίθηκε· οἱ λύκοι
δὲν θὰ ἐτόλμησαν νὰ μπουρ σὲ φωτισμένη
καλύβα. Μπορεῖ νὰ ρίχτηκαν τοῦ Ζερ-
μίνου καὶ τῆς Δούλης, ὅταν βγήκαν ἔξω,
μα ἐδῶ μέσα δὲν θὰ μπήκαν. Ὁ Καρδού-
λης, τρομαγμένος, μοῦ φαίνεται πὼς κά-
που θὰ κρύφθηκε, τὴν ὥρα πού ἤμαστε
ἔξω. Κι' αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ πολὺ, γιὰτὶ μὲ
τέτοιον καιρὸ πού κάνει, θὰ κρυώτῃ καὶ
το κρύωμα γι' αὐτὸν εἶναι θάνατος.

— Ἀς ψάξουμε λοιπὸν ἀκόμα!

Ἐξακολουθήσαμε τὸ ψάξιμο, μὰ καὶ
χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ ξημε-
ρώσῃ, εἶπε ὁ Βιτάλης.

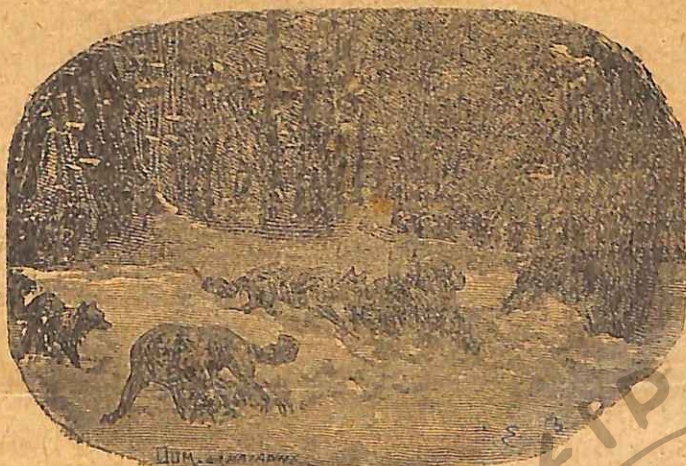
— Σὲ πόσες ὥρες ἀρά γε;

— Δυὸ-τρεῖς, μοῦ φαίνεται.

Κι' ἐκάθησε μπροστὰ στὴ φωτιά, μὲ τὸ
κεφάλι στὰ δυὸ του χέρια.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ταραξῶ. Ἀκίνη-
τος κοντὰ του, δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ νὰ
ρίχνω ξύλα στὴ φωτιά. Κάθε τόσο ἐκεῖ-
νος σηκώνονταν καὶ πήγαινε ὡς τὴν πόρτα,
κοίταζε ἀπὸ κεῖ τὸν οὐρανὸ κι' ἐσκυβε γιὰ
νάκούη. Ἐπειτα ἐγύριζε στὴ θέση του.
Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ προτιμοῦσα καλύ-
τερα νὰ μ' ἐμάλωνα, παρὰ νὰ τὸν βλέπω
ἐτσι σκυθρωπὸ καὶ καταλυπημένο.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν μὲ βραδύτητα ἀ-
πελπιστική. Ἐλεγα πὼς ἡ νύκτα ἐκείνη

«Ἐδῶ οἱ λύκοι σκότωσαν τὰ δυὸ σκυλιὰ.» (Σελ. 178, στ. α'.)

δὲν θὰ τελείωνε ποτέ! Μὰ ὅχι· τὰστέρια
ἄρχισαν νὰ σβύνουν κι' ὁ οὐρανὸς ν' ἀ-
σπρίζῃ. Ἦταν ἡ αὐγὴ, σὲ λίγο θὰ ξημέ-
ρωνε. Μὰ μὲ τὴν αὐγὴ τὸ κρῦο δυνάμωσε·
ὁ ἀέρας πού ἔμπαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς
καλύβας, ἦταν παγωμένος.

Θὰ ξαναβρίσκαμε τὸν Καρδούλη ζων-
τανό;...

Μὰ καὶ τί ἐλπίδα εἶχαμε νὰ τὸν βροῦ-
με; Ἄν τὴν ἡμέρα ξανάρχιζε τὸ χιόνι,
πὼς θὰ ψάχναμε;

Εὐτυχῶς πού τὸ χιόνι δὲν ξανάρχισε.

Ὁ οὐρανὸς, ἀντὶ νὰ συννεφιάσῃ σὰν καὶ
χθές, σκεπάσθηκε ὅλος ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα

ρόδινη λάμψη, πού προμηνόυσε καλωσύνη.

Εὐθὺς ἄμα φώτισε ἀρκετὰ γιὰ νὰ βλέ-
πουμε, βγήκαμε. Ὁ Βιτάλης εἶχε ὀπλι-
σθῇ μ' ἓνα χοντρὸ μπαστοῦνι· ἐπῆρα κι'
ἐγὼ ἓνα ὁμοῖο.

Ὁ Κάπης δὲν εἰδειχνε πιά τὸν τρόμο
ἐκεῖνο πού τὸν εἶχε παραλύσει τὴν νύκτα.
Μὲ τὰ μάτια στὰ μάτια τοῦ κυρίου του,
δὲν ἐπερίμενε παρὰ ἓνα νεῦμα γιὰ νὰ τρέ-
ξῃ μπροστὰ.

Ἐκεῖ πού ἐμεῖς ζητοῦσαμε χάμω τὰ
ἔχνη τοῦ Καρδούλη, ὁ Κάπης σήκωσε τὸ
κεφάλι του κι' ἐγαύγισε μὲ χαρά. Αὐτὸ
ἐσήμαινε πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξουμε στὸν
ἀέρα κι' ὄχι στὴ γῆ.

Κι' ἀλήθεια, εἶδαμε πὼς τὸ χιόνι πού
σκέπαζε τὴν καλύβα μας, ἦταν ἐδῶ κι' ἐ-
κεῖ πατημένο ὡς ἓνα μεγάλο κλω-
νο, πού ἔγερνε ἀπάνω ἀπ' τὴ σκεπὴ.

Ἀκολουθήσαμε μὲ τὰ μάτια τὸν
κλωνο αὐτό, πού ἦταν μιᾶς μεγά-
λης βελανιδιάς, κι' ἐκεῖ ψηλά,
στὴν κορφή τοῦ δένδρου, εἶδαμε
ἓνα μαῦρο σημάδι.

Ἦταν ὁ Καρδούλης!

Εὐκολο νὰ μαντεύσουμε τί εἶχε
συμβῇ: Τρομαγμένος ἀπὸ τὰ οὐρ-
λιάσματα τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν
λύκων, ὁ πίθηκος, τὴν ὥρα πού λεί-
παμε, ἀντὶ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ φω-
τιά, ἀνέβηκε στὴ σκεπὴ τῆς καλύ-
βας. Ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσε στὴ βα-
λανιδιά, ὅπου χώθηκε στὰ κλαδιὰ
τῆς καί, νομίζοντας τὸν ἑαυτοῦ του
ἀρκετὰ ἐξασφαλισμένο ἐκεῖ-πάνω,
δὲν ἀποκρίνονταν ὅταν τὸν φωνάζαμε.

Ὁ κακόμοιρος! Ἐτσι κρυατούλης
ποῦ ἦταν, θὰ εἶχε ξεπαγιάσει!...

Ὁ Βιτάλης τὸν ἐφώναξε σιγὰ καὶ μα-
λακά· μὰ οὔτε ἀποκρίθηκε, οὔτε κουνή-
θηκε καθόλου.

Τὸν ἐφώναξε ἀκόμα πολλές φορές· μὰ
ὁ Καρδούλης δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Ἐπρεπε νὰ πληρώσω τὴ νυχτερινή μου
ἀμέλεια.

— Θέλετε, εἶπα, νὰναῖθω νὰ τὸν πάρω
ἐγώ;

— Θὰ πέσῃς καὶ θὰ σκοτωθῇς.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος.

Δεν τώπα σωστά: Φόβος υπήρχε, ή τού-
λάχιστο δυσκολία. Τό δένδρο, έκτός πού
ήταν ψηλό, ήταν καί χιονισμένο στά μέρη
έκεῖνα τοῦ κορμοῦ καί τῶν κλαδιῶν πού
τά έπιανε ὁ άνεμος.

Τό καλό εἶναι πού ήξερα ἀπό μικρός
νά σκαφαλῶνῶ στά δένδρα καί 'ς αὐτή
τήν τέχνη ήμουν πολύ δυνατός. Έδῶ κι'
έκεῖ, στόν κορμό, ήταν μερικά ξεδλαστά-
ρια. Αὐτά τά μεταχειρίσθηκα γιά σκα-
λοπάτια καί, άν καί τά χιόνια, καθώς τά
έπιανα, μούπερταν στά μάτια καί μέ τύ-
φλωναν, κατάφερα, βοηθούμενος κι' ἀπό
τόν Βιτάλη, νά φθάσω σέ λίγο ὡς τήν
πρώτη διακλάδωση. Ἀπό 'κεῖ καί 'πέρα
ήταν εύκολο νάναιβῶ. Μόνο πού έπρεπε νά
προσέχω νά μή γλιστρεῶ ἀπάνω στό χιόνι.

Ἀναβαίνοντας ὁλοένα, μιλοῦσα καλο-
πιαστά τοῦ Καρδούλη πού, χωρίς νά κου-
νιέται καθόλου, μέ κοίταζε μόνο μέ τά
λαμπερά του μάτια.

Τόν έφθασα πιά κι' ἀπλῶνα τό χέρι
γιά νά τόν πιάσω, ὅταν έξαφνα κάνει έναν
πήδο καί βρίσκεται σ' ἄλλο κλαδί.

Τόν ἀκολούθησα ὡς έκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι
ὅμως, καί τά παιδιά ἀκόμα, δέν μπορούν
να τρέχουν ἀπάνω στά δένδρα σάν τοὺς
πιθήκους. Γι' αὐτό ποτέ δέν θά έπιανα
τόν Καρδούλη, άν τό δένδρο έκεῖνο δέν
ήταν χιονισμένο. Μά τό χιόνι τοῦ έβρεχε
πόδια καί χέρια καί γρήγορα κουράσθηκε
ἀπό τό κυνηγητό. Τότε, κατακυλιώντας
ἀπό κλαδί σέ κλαδί, έπεσε μ' ένα πήδημα
στόν ὅμο τοῦ Βιτάλη καί χώθηκε στήν
προβιά του.

Ήταν βέβαια σημαντικό πού ξαναβρή-
καμε τόν Καρδούλη· μα δέν έφθανε τώρα
έπρεπε νά βροῦμε καί τά σκυλιά.

Σέ λίγο φθάσαμε στό μέρος ὅπου εἶχα-
με πάει τή νύχτα κι' εἶχαμε ἰδῆ τό χιόνι
πατημένο.

Τώρα πού έφεγγε καλά, μᾶς ήταν εύ-
κολο νά μαντεύσουμε τί εἶχε συμβῆ: στό
χιόνι, μέ βαθουλα ψηφία, ήταν γραμμένη
ὅλη ή ἱστορία τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῶν
σκυλιῶν.

Όταν βγήκαν ἀπ' τήν καλύβα, τό ένα
πίσω ἀπ' τό ἄλλο, ἀκολούθησαν τόν ξυλό-
τοιχό της καί βλέπαμε τώρα καθαρά τά
ίχνη τους 'ς ένα διάστημα εἰκοσι μέτρων.
Παρακάτω ὅμως, τά ίχνη αὐτά χάνουνταν
στό ἀναστατωμένο χιόνι. Έκεῖ φαίνον-
ταν ἄλλα ἀποτυπώματα. Ἀπό ἐδῶ, έκεῖ-
να πού μᾶς έδειχναν ἀπό πού καί μέ τί
μακριά πηδήματα οἱ λύκοι εἶχαν ριχθῆ
στά σκυλιά· ἀπό έκεῖ, ἄλλα πού μᾶς έδει-
χναν πρὸς ποῖο μέρος τά εἶχαν πάει ἀφοῦ
τά σκότωσαν. Ἰχνη σκυλιῶν δέν φαίνονταν
πιά, έκτός ἀπό μιᾶ αἱματίνη γραμμῇ πού
κοκκίνιζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τό χιόνι.

Ήταν περιττό νά εξακολουθήσουμε τό
ψάξιμο. Έδῶ οἱ λύκοι έσκότωσαν τά δύο
σκυλιά κι' ἀπό ἐδῶ τά έπήραν γιά νά τά
φάνε μέ τήν ἡσυχία τους σέ κανένα ρου-
μάνι. Έπρεπε νά φροντίσουμε τώρα

γιά νά ζεσταθῇ τό γρηγορώτερο ὁ παγω-
μένος Καρδούλης.

Γυρίσαμε λοιπόν στήν καλύβα καί,
ἐνῶ ὁ Βιτάλης τοῦ ζέσταινε τά πόδια καί
τά χέρια στή φωτιά, ἐγὼ τοῦ ζέστανά
καλά τήν κουβέρτα του κι' έπειτα τόν τυ-
λίξαμε 'ς αὐτή.

Μά δέν τοῦ χρειάζονταν μόνο μιᾶ
κουβέρτα, παρά κι' ένα καλό κρεβάτι καί
προπάντων κάτι ζεστό γιά νά πιῇ. Δέν
εἶχαμε οὔτε τί ένα, οὔτε τό ἄλλο. Πάλι
καλά πού εἶχαμε λίγη φωτιά!

Καθήσαμε, ὁ κύριός μου κι' ἐγὼ, κον-
τά στό τζάκι καί μείναμε 'κεῖ ἀκίνητοι,
χωρίς νά λέμε λέξη, κοιτάζοντας τά ξύλα
πού καίγουνταν.

Μά δέν εἶχαμε ἀνάγκη οὔτε ἀπό λό-
για οὔτε ἀπό βλέμματα, γιά νά εκφρά-
σουμε ὅτι αἰσθανόμαστε.

«Ὁ καϊμένος ὁ Ζερμπίνος! ή καϊμέ-
νη ή Δούλη!... Οἱ καϊμένοι μας οἱ φί-
λοι!...»

Αὐτά τά λόγια ψιθυρίζαμε κι' οἱ δύο
μας, καθένας χωριστά, ή τοῦλάχιστο αὐτά
συλλογιζόμαστε.

Ήταν οἱ σύντροφοί μας, οἱ βοηθοί
μας, καί στίς καλές ἡμέρες καί στίς κα-
κές· γιά μένα μάλιστα, τόν καιρό πού ή-
μουν μόνος κι' ἀπελπισμένος, ήταν οἱ
φίλοι μου, σχεδόν τά παιδιά μου.

Καί νά εἶμαι ἐγὼ ή αἰτία, ὁ ἔνοχος
τοῦ θανάτου τους!

Γιατί δέν μπορούσα, στή συνείδησή
μου, νάθωπῶ: ἄν ἐρύλαγα καλύτερα,
ὅπως εἶχα χρέος, ἄν δέν ἄρηνά νά μέ
πάρῃ ὁ ὕπνος, οὔτε τά σκυλιά θάβγαί-
ναν ἔξω, οὔτε οἱ λύκοι θάρχουνταν ὡς
τήν καλύβα μας, γιατί ή φωτιά θά τοὺς
κρατοῦσε μακριά.

Πῶς ήθελα νά μέ μιλῶσῃ τώρα
ὁ Βιτάλης! νά μέ κτυπήσῃ ἀκόμα πα-
ρακαλοῦσα!...

Μά δέν μοῦ ἔλεγε λέξη. Οὔτε κἂν
μ' ἐκοίταζε. Κάθονταν μέ τό κεφάλι
σκυμμένο μπροστά στή φωτιά. Θά συλ-
λογίζονταν βέβαια τί θά γινόμεστε χω-
ρίς τά σκυλιά. Πῶς θά κάναμε παρα-
στάσεις; Πῶς θά κερδίζαμε τό ψωμί
μας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ὁ κύριος Καρδούλης.

Τά προγνωστικά τῆς αὐγῆς ἀλήθε-
φαν: ὁ ήλιος ἔλαμπε σέ οὐρανὸ ἄσυννέ-
φιστο κι' οἱ χλωμές του ἀκτίνες ἀντα-
νακλοῦσαν στό ἄσπιλο χιόνι. Τό δάσος,
θαμπὸ χθές καί μελαγχολικό, έφεγγε
σήμερα μέ μιᾶ λάμψη πού τύφλωνε τά
μάτια.

Κάθε τόσο, ὁ Βιτάλης ἔβαζε τό χέρι
του στήν κουβέρτα κι' έπιανε τόν Καρ-
δούλη· μα ὁ πῖθηκος δέν εἶχε ζεσταθῇ
κι' ὅταν ἔσκυβα πάνω του, τόν ἄκουγα
νά τουρτουρίζῃ.

Εἶδαμε σέ λίγο πῶς δέν θά κατορ-
θῶναμε ἔτσι νά τοῦ ζεστάνουμε τό αἶ-

μα, τό παγωμένο μέσα στίς φλέβες του.

— Πρέπει νά φθάσουμε σέ κανένα
χωριό, εἶπε ὁ Βιτάλης σηκωνόμενος, εἰ-
δεμῇ ὁ Καρδούλης ἐδῶ θά φοφήσῃ. Ἀν
δέν μᾶς φοφήσῃ στό δρόμο, πάλι καλά.
Πᾶμε!

Ἡ κουβέρτα ξαναζεστάθηκε καλά, ὁ
Καρδούλης τυλίχθηκε μέσα κι' ὁ Βιτά-
λης τόν ἔκωσε στόν κόρφο του.

Ἐτοιμασθήκαμε νά ξεκινήσουμε.

— Νά ένα ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κύ-
ριός μου, πού τοῦ πληρώσαμε πολύ ἄ-
κριβὰ τή φιλοξενία!

Καί καθώς τάλεγε αὐτά, ή φωνή του
ἔτρεμε.

Βγήκε πρῶτος κι' ἐγὼ τόν ἀκολου-
θησα.

Ὁ Κάπης εἶχε μείνει στό κατώφλι
τῆς καλύβας, κοιτάζοντας πρὸς τό μέ-
ρος ὅπου εἶχαν χαθῇ τά συντρόφια του.
Τόν φωνάσαμε γιά νά μέ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ἄμα βγήκαμε στό μεγάλο δρόμο,
διασταυρωθήκαμε μ' ένα κάρρο κι' ὁ ἄ-
μαξᾶς μᾶς εἶπε πῶς σέ μιᾶ ὥρα θά βρί-
σκαμε ένα χωριό. Αὐτό μᾶς ἔδωσε δύ-
ναμη, ἄν κι' ήταν πολύ δύσκολο, πολύ
κουραστικό νά περπατοῦμε στό πυκνὸ
ἐκεῖνο χιόνι, ὅπου ἐγὼ χωνόμουν σχε-
δὸν ὡς τή μέση.

Κάθε λίγο ρωτοῦσα τόν Βιτάλη πῶς
ήταν ὁ Καρδούλης καί μοῦ ἀποκρίνον-
ταν πῶς τὸν ἄκουγε πάντα νά τουρτου-
ρίζῃ.

Ἐπιτέλους, στά πόδια ἐνὸς λόφου,
φάνηκαν οἱ ἄσπερες σκεπές ἐνὸς μεγά-
λου χωριοῦ· λίγο ἀκόμα καί θά φθάναμε.

Δέν συνηθίζαμε νά πηγαινόμε στά
καλύτερα ξενοδοχεῖα· ἀπεναντίας στα-
ματοῦσαμε ἀπέξω ἀπ' τά χωριά ή στά
προάστεια τῶν πόλεων, καί διαλέγαμε
κανένα φτωχικό χάνι, πού μπορούσε νά
μᾶς φιλοξενήσῃ χωρίς νά μᾶς ἀδείασῃ
τό πουργί.

Αὐτή τή φορά ὅμως δέν ἔχειν' ἔτσι:
ἀντί νά σταματήσῃ στήν εἴσοδο τοῦ χω-
ριοῦ, ὁ Βιτάλης προώρρησε ὡς ένα ξε-
νοδοχεῖο, πού εἶχε ἀπέξω μία ὥραία
χρυσωμένη ἐπιγραφή. Ἀπὸ τήν ὁλάνοι-
κτη πόρτα τοῦ μαγειρείου, ἔβλεπες ένα
τραπέζι φορτωμένο κρέατα καί 'ς ένα
μεγάλο τζάκι, πλήθος κατσαρόλες ἀπὸ
κόκκινο χάλκιωμα, τραγουδοῦσαν φαι-
δρά, πετώντας στό ταβάνι συννεράκια
ἀπὸ ἀτμούς.

Ὁ Βιτάλης, μέ τό ὕρος τοῦ «κυ-
ρίου» πού ήξερε νά παίρνῃ ὅταν ήθελε,
μπήκε στό μαγειρεῖο καί, κορδωμένος,
χωρίς νά βγάλῃ τό καπέλλο του, ρώ-
τησε τόν ξενοδόχο ἄν εἶχε νά μᾶς δώσῃ
μιᾶ καλή κάμαρα μέ φωτιά.

Στήν ἀρχή, ὁ ξενοδόχος δέν μᾶς ἔ-
πρόσεξε καθόλου· ὁ τρόπος ὅμως τοῦ
Βιτάλη τοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση καί μιᾶ
μικρὴ ὑπηρετρία διατάχθηκε νά μᾶς ὁ-
δηγήσῃ ἀπάνω.

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ἡ γάτα, βλέποντας τόν ποντικό στήν
συρματένια φάκα, δυσχεσεσθήθηκε πολύ,
γιατί δέν μπορούσε ἔτσι, νάπολαύσῃ ένα
ἐξαιρετο γεῦμα. Σάν ἔξυπνη ὅμως γάτα
πού ήταν, ἐπρόσεξε νά διατηρήσῃ τήν
ἄξιοπρέπεία της, κι' ἐκαμώθηκε πῶς
δέν εἶδε οὔτε φάκα, οὔτε ποντικό.

Νῆχε κι' ὁ Σταχτοῦλης τήν ψυχραι-
μία αὐτῆ τῆς Ψιφίνας... μὰ πού! Ἄς
ἐπίστευε πῶς οὔτε κἂν τόν ἐννοίωσε ή
γάτα, ἄς ἄκουγε τώρα τόν κανονικό ρόν-ρὸν
τοῦ ὕπνου της, αὐτὸς δέ μπορούσε νά ή-
συχάσῃ... Γιά νά αἰσθανθῇ τόν ἑαυτὸ τοῦ
ἀσφαλισμένο, ἔπρεπε νά βρεθῇ μακριά,
νά μή βλέπῃ πιά τή γάτα. Κι' ἐπειδὴ
τόν ἐμπόδιζαν νά φύγῃ τά σύρματα, βάλ-
θηκε μόλη του τή δύναμη, μ' ὅλη του
τὴ λύσσα, νά σπάσῃ κανένα.

Βέβαια δέν ήταν' εύκολη δουλειά. Καί
τῷξερε αὐτὸ ὁ Σταχτοῦλης, γιατί ὅλη τή
νύχτα εἶχε προσπαθῆσει τοῦ κἂκου νά
ἐλευθερωθῇ Ναί. Μά τή νύχτα δέν ἔ-
βλεπε μπροστά του τή σκληρόνυχτ! Τῶ-
ρα ή παρουσία της ἀνανεώνει τίς κουρα-
σμένες του δυνάμεις καί τοῦ τροχίζει τά
δόντια.

Ἐπὶ τέλους! Ἐκοψ' ένα σύρμα.
Βγήκε ἀπὸ τή φάκα κι' ἄρχισε νά τρέ-
χῃ...

Μά μόλις εἶχε κάμει λίγα βήματα,
καί... χάπ! Τόν ἄρπαξε ή γάτα πού τήν
εἶχε ξυπηήσῃ ὁ μεγάλος θέρυδος.

***

Κι' ἀπὸ ένα ποντικό ἀκόμα πιὸ ἀνόη-
τοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, περνᾶμε συχνά
τὴ ζωὴ μας ἀγωνιζόμενοι νά ξυπνίσουμε
τόν κοιμισμένο μας ἐχθρό!

Ε. Α.

Ο ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΣ

Κηφισιά, 26 Ἀπριλίου 1919

Ἀγαπητὴ «Διάπλασις»,

Όταν εἶδα εἰς ἐφημερίδες πῶς τό
βραβεῖο τοῦ «Σεβαστοπούλειου Γλωσ-
σικοῦ Ἀγῶνος» τό πήρε κάποιος φοι-
τητῆς τῆς Νομικῆς, Εὐάγγελος
Ἰωάννου, κάθε ἄλλο φαντάσθηκα
παρὰ πῶς μπορούσε νά ήταν ὁ γνω-
στός μας Τέλλος Ἀ γ ρ α ς, ὁ συν-
εργάτης σου, ὁ δημοτικιστής. Κι' ἄ-
πόρησα πολὺ-πολὺ, ὅταν εἶδα σήμερα
στό φύλλο σου τήν εἰκόνα του καί τήν
πληροφορία. Εἶπα μέ τό νοῦ μου: Πῶς
ἔνας δημοτικιστῆς μπόρεσε νά λάβῃ μέ-
ρος σέ γλωσσικό Διαγωνισμό, πού ὁ σκο-
πός του εἶναι νά μᾶς ξαναγυρίσῃ, ὅχι πιά
στήν υπερκαθαρεύουσα, παρὰ στή γλῶσσα
τοῦ Ἑνεοφώντος, μέ τή χρήση «ἀπα-
ρεμμάτων καί εὐκτικῶν»; Γιατί τέτοιος
εἶναι ὁ Σεβαστοπούλειος καί τέτοια ση-
μασία τοῦ δίνουν σοβαρώτατα οἱ «κα-
θηγηταί». Οἱ «φοιτηταί» ὅμως τί λένε;

Τὴν ἴδια σημασία τοῦ δίνουν; μέ τήν
ἴδια σοβαρότητα τὸν παίρνουν;

Τὰ πράγματα μᾶς ἀπαντοῦν ὅχι.
Γιατί ἐνῶ ὁ Διαγωνισμός εἶναι γιά ὁ-
λους τοὺς «φοιτητάς», κάθε Σχολῆς, κι'
ἐνῶ οἱ «φοιτηταί» ὅλοι εἶναι ἀπάνω ἀπὸ
τρεῖς χιλιάδες, δέν παίρνουν μέρος πα-
ρὰ ἐλάχιστοι. Φέτος π. χ. πήραν μέ-
ρος μόλις... ὀκτώ (ἀρ. 8). Ἀπὸ τρεῖς
χιλιάδες πού εἶχαν τό δικαίωμα, φαν-
τάσου! Τί σημαίνει αὐτό; Ἀπλούστατα
πῶς οἱ «φοιτηταί», πού προοδεύουσι
καί φωτισμένοι ἀπὸ τοὺς «καθηγητάς»,
ἐννοοῦν καλὰ πῶς ή ἐπιστροφή στή
γλῶσσα τοῦ Ἑνεοφώντος εἶναι κάτι ἀδύνα-
το· κι' ἀκόμα πῶς οὔτε αὐτό τό χρηματικό
βραβεῖο τοῦ Διαγωνισμοῦ, πού δέν εἶναι
καί μικρό,—χιλίες δραχμές νομίζω,—
δέν φθάνει νά τοὺς καταφέρῃ νά γρά-
ψουν μιᾶ ἐκθεσὴ μέ ἀπαρέμματα καί' εὐ-
κτικές. Ἐτσι ὁ Σεβαστοπούλειος, μ' ὅλο
τό θέρυδο πού προσπαθοῦν νά κάνουν
γύρω του οἱ καθαρευουσιάνοι, εἶναι σά νά
μὴν εἶναι. Μά εἶμαι βέβαιος πῶς οὔτε
ὁ κ. Σικιᾶς ὁ ἴδιος δέν πιστεύει, πῶς μ'
αὐτό τὸν τρόπο,— ή μέ ὁποιοδήποτε
ἄλλο!—μπορεῖ ποτέ νά εἰσαχθοῦν στή
γραφόμενη γλῶσσα τά πολυπόθητα καί
τά πολυῦνητα ἀπαρέμματα.

Καί μένει ἐλάκαιρη ή ἀπορία πῶς
νέοι λόγιοι, δημοτικιστῆς σάν τόν Τέλ-
λο Ἀγρα, μπορούν νά διαγωνίζονται
'ς αὐτά, πού ή ὁλομέλεια τῶν φοιτητῶν,
μέ τήν ἀποχή της, δείχνει πῶς τά σι-
χαίνεται, χωρίς νά εἶναι βέβαια καί φα-
νατικὴ δημοτικιστρία! Ἀλλά ἕνας φίλος
μου, πού ξέρεῖ τά πράγματα, μοῦ τό
ἐξηγήσε πρὸ ὀλίγου. Ναί, μοῦ εἶπε, στόν
Σεβαστοπούλειο παίρνουν μέρος δημοτι-
κιστῆς, γιά νά δείχνουν ἴσα-ἴσα πῶς αὐ-
τοὶ ξέρουν καλύτερα τήν ἀρχαία γλῶσ-
σα κι' ἀπὸ τοὺς καθαρευουσιάνους. Καί
τό δείχνουν, παίρνοντας τό βραβεῖο τῶν
ἀπαρεμμάτων καί τῶν εὐκτικῶν. Ἐτσι,
τά δύο προηγούμενα χρόνια, τό πήρε ἕ-
νας δημοτικιστῆς,— φοιτητῆς τῆς Νο-
μικῆς κι' αὐτός κι' ὅχι τῆς Φιλολο-
γίας,— ὁ κ. Σιμωνίδης, ἰδιαίτερος γραμ-
ματικὸς τοῦ κ. Λίγκα, τοῦ Ὑπουργοῦ
τῆς Παιδείας. Φέτος πάλιν ὁ Τέλλος
Ἀγρας. Κι' ἔπεται συνέχεια...

Ἐ, ἄν εἶναι ἔτσι, ἐξηγεῖται. Καί δέν
μπορεῖ κανεὶς παρὰ νά ἐπαινέσῃ τοὺς
δημοτικιστῆς αὐτοὺς, πού δείχνουν τόση
προκοπή στήν ἀρχαία γλῶσσα. Γιατί κα-
νεὶς συγγραφέας δέν θά μπορούσε νά
γράψῃ τέλεια τή νέα, χωρίς νά ξέρῃ
καλὰ καί τήν ἀρχαία.

ΓΕΡΓΟΣ ΔΟΞΑΡΑΣ, δ. φ.

Ο ΔΥΝΑΤΟΣ

Σέ μιᾶ γωνιά τῆς Γῆς εἶναι κρυμμένο
Καινούργιο φῶς. Ἐπίτηδες πλασμένο.
Τό μάτι θάνατο ὅπου θά τ' ἀντικρύσῃ.
Νά πάρῃ φῶς τοὺς ἄλλους νά φωτίσῃ.

Κανεὶς δέν ἔχει μάτι μαγεμένο,
Κανεὶς τοὺς βράχους πῶχον σκεπασμένο
Τό νέο φῶς, δέν ὑπόρει νά πηδήσῃ,
Νά φθάσῃ νά τό πάρῃ, πρὶν νά σβύσῃ!

Παραμερίστε βράχοι νά περάσω,
Ἄλλοιῶς θά σᾶς γκρεμίσω, γιά νά φθάσω!
Τό φῶς θά πάρω ἐγὼ! Κάποιος τό θέλει

Ὅπου μ' ἐμὲ τό θέλημά του στέλλει!
Εὐθὺς πού ὁ Δυνατὸς μιλεῖ, σκορπίζει
Καινούργιες ἀστραπὲς καί νεοφωτίζει.

Ν. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και μάλιστα ύστερ' από μιὰς ώρας σκουντούφλισμα στὰ σκοτεινά, σέ μιὰ σκάλα πού ανέβαινε σάν σαλιγκάρι και πού δέν είχε τελειώμω!

«Έξω απ' τὸ φῶς πού τοῦ στράβωσε τὰ μάτια, τρώμαξε σάν εἶδε κάτω του, χαμηλά-χαμηλά, ἔν' Ἀδινιὸν φανταστικό, πού τὰ σπῖτια φαίνονταν σάν καρύδια και οἱ ἀνθρώποι σάν μυρμήγκια, και κει κάτω μακρὰ, πάνω σ' ἕνα ἀσημένιο νῆμα, ἕνα μικροσκοπικὸ γεφυράκι, ὅπου χορεύαν και χορεύαν.»

Ἄ τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶ, τί πανικός πού τῷ πιασε! Ἐβαλε μιὰ τέτοια φωνή πού τὰ τζάμια τοῦ παλατιοῦ τραντάχτηκαν.

—Μὰ τί τρέχει, τί τοῦ κάμανε; φώναξε ὁ καλὸς Πάπας πού ξεπετάχτηκε τρομαγμένο στὸ μπαλκόνι του.

Ὁ Τιστέ Βεδέν ἦταν κι' ὅλα στὴν αὐλὴ και καμώνονταν πὼς ξιλαίγε και τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

—Ἄ! δυστυχία, Ἄγιο Πατέρα, ἄ! τί δυστυχία. Τὸ μούλαρι σας... Τί θὰ γίνουμε, Θεέ μου! Νὰ τὸ μούλαρι σας ἀνέβηκε στὸ καμπαναριό.

—Στὸ καμπαναριό! μοναχό του;

—Ὁλομόναχο, Ἄγιο Πατέρα, ὁλομόναχο! Νά, κοιτάχτε τὸ κει πάνω. Βλέπετε τὴν ἀκρὴ τῶν αὐτιῶν του πού ξεπερνᾷ σάν δύο φτεροῦγες χελιδονοῦ;..

—Θεέ και Κύριε! ἔκαμε ὁ δυστυχισμένος ὁ Πάπας σηκώνοντας στὸν οὐρανὸ τὰ μάτια του. Μὰ τρελλάθηκε; Νὰ σκοτωθῇ θέλει; Θὰ κατεβῇ ἀπὸ κει, δυστυχισμένο!

Νὰ κατεβῇ! Ἄλλο πού δέν ἤθελε και τὸ μούλαρι. Μὰ πῶς; Ἀπὸ τῆς σκάλας, οὔτε νὰ τὸ βάλῃ τὸ μυαλό του!

Τ' ἀνεβαίνει κανεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα. Μὰ γιὰ νὰ τὰ κατεβῇ, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Θὰ τσάκιζε χίλιες φορές τὰ πόδια του. Και τὸ κακόμοιρο τὸ μούλαρι τριγύριζε σάν παλαβὸ γύρω στὸ μπαλκόνι τοῦ καμπαναριοῦ, μὲ τὰ μάτια ὅλο ζάλη, και συλλογιζότανε τὸν Τιστέ Βεδέν.

—Ἄ! κακοῦργε! νὰ τὴ γλυτώσω μοναχά. Και νὰ ἰδῇς ἐστὶ κλωτσιὰ πού σοῦ ετοιμάζω αὐριο τὸ πρωί.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς κλωτσιᾶς τοῦδινε λιγάνι θάρρος στὴν καρδιά και μιὰ παρηγορία. Ἀλλοιῶτα δέν θὰ μπορούσε νὰ βαστάξῃ.

Τέλος κατάρθρωσαν νὰ τὸ κατεβάσουν. Μὰ τί φασαρία! ὀλόκληρο συνεργεῖο χρειάστηκε: σκιοινιά, μακαράδες, φορεῖο ὀλόκληρο.

Και φαντάζεστε πὰ τί ντροπὴ γιὰ ἕνα μούλαρι τοῦ Πάπα, νὰ τὸ βλέπουν κρεμασμένο ἐστὶ-δὰ ἀνάμεσα σὲ γῆ και οὐρανό, και νὰ κουνᾷ δῶθε-πέρα τὰ πόδια του σάν δεμένη χρυσόμυγα.

Κι' ὅλο τὸ Ἀδινιὸν νὰ τὸ κοιτάξῃ!...

Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶ δέν κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύχτα. Τοῦ φαίνονταν πὼς στριφογύριζε πάντα σ' ἐκεῖνο τὸ καταραμένο τὸ μπαλκόνι τοῦ καμπαναριοῦ, ἐνῶ γελοῦσε ὅλη ἡ πόλη ἀπὸ κάτω. Συλλογιζότανε ὕστερα ἐκεῖνο τὸν ἄθλιο τὸν Τιστέ Βεδέν και τὴν γερὴ κλωτσιὰ πού θὰ τοῦ πέταγε τὸ πρωί-πρωί. Νὰ δῆτε σεῖς πλωσιὰ, παιδιὰ μου! Ὡς κι' απ' τὸ γειτονικὸ χωριὸ θάβλεπαν τὸν καπνὸ της.

Και λοιπόν, τὸ καιρὸν πού αὐτὰ τοῦ μαγεῖρευσαν τὸ μούλαρι μὲς στὸ σταῦλο, ξέρετε τί ἔκανε ὁ κατεργάρης ὁ Τιστέ;

Ἦσυχος και ἀνέμελος κατέβαινε τραγουδώντας τὸν Ροδανὸ και ταξίδευε μέσα σὲ γαλέρα τοῦ Πάπα γιὰ τὴ Νεάπολη. Μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού ἔστελνε κάθε χρόνο ἡ πόλη τοῦ Ἀδινιόν, πήγαινε στὴν Αὐλὴ τῆς Νεάπολης γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν διπλωματία και τοὺς καλοὺς τρόπους. Δέν ἦταν βέβαια εὐγενής, ὁ Τιστέ, μὰ ὁ Πάπας ἤθελε νὰ τὸν ἀνταμειψῇ γιὰ ὅσα καλὰ ἔκανε στὸ μούλαρι του και πρὸ πάντων γιὰ τὸ ζῆλο και τὴ δραστηριότητα πού ἔδειξε τὴ μέρα πού τὸ κατέβασαν ἀπὸ τὸ καμπαναριό!

Πῆγε νὰ τρελλαθῇ τὸ μούλαρι ἀπὸ τὴ λύπη του τὴν ἄλλη μέρα.

—Ἄ! τὸν κακοῦργο! κάτι θὰ μύριστηκε, δὲ γίνεται... ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του κουνώντας μὲ λύσσα τὰ κουδουνάκια του. Ἄς εἶναι ὁμως, πού θὰ μοῦ πᾶγῃ ὁ ληστής! ἔννοια σου οὐ και θὰ τὴ βρῇς τὴ κλωτσιὰ σου στὸ γυρισμό. Θὰ σοῦ τὴ φυλάξω ἐγώ!

Και τοῦ τὴ φύλαξε.

Ἄμα ἔφυγε ὁ Τιστέ, τὸ μούλαρι βρῆκε τὴν ἡσυχία του και τὴν πρωτογενῆ ζωὴ του. Κανεῖς πὰ πειρασμός δέν πατοῦσε στὸ σταῦλο. Ἐπνάδρε τὸ μυρωδάτο του κρασί, πού τὸ χαίρονταν πὰ τὴν ἰδέα του, και μαζὶ μὲ τὸ κρασί ξαναβρῆκε τὸ κέρι του, και τὸ μικρὸ πηδηχτούλινο βηματάκι του σάν περνοῦσε ἀπ' τὸ γεφύρι τοῦ Ἀδινιόν.

Εἶναι ἀλήθεια ὁμως πὼς ἀπὸ τὸ τελευταῖο περιστατικὸ τοῦ καμπαναριοῦ, τοῦ δειγνάν κάποιον κρυὰδα μέσα στὴν πολιτεία. Σιγομιλούσανε στὸ διάβα του, οἱ γέροι κουνούσαν τὸ κεφάλι τους και τὰ παιδιὰ γελοῦσαν δείχνοντας μὲ τὸ χέρι τὸ καμπαναριό. Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ καλὸς ὁ Πάπας δέν εἶχε πὰ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸ ἀγαπημένο του τὸ ζῶ κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ, γυρνώντας ἀπ' τὸ ἀμπέλι του, τὴν Κυριακή, τούρχώτανε νὰ πάρῃ ἕνα μικρὸ ὑπνο, στὴν ράχη τοῦ μούλαρι, πάντα μιὰ ἰδέα τὸν ἐμπόδιζε «Κι' ἂν ξυπνήσω ἄξαφνα και βρεθῶ ἀπάνου στὸ καμπαναριό;»

Τὸ μούλαρι τὰβλεπε ὅλα αὐτὰ και πονούσε, μὰ δέν μιλούσε. Μόνον σάν

τύχανε νὰ προφέρουν μπρὸς του τὸ ὄνομα τοῦ Τιστέ Βεδέν, ἀνατριχιάζανε τ' αὐτιά του και μ' ἕνα μικρὸ κρυφὸ γέλιο ἀκόνιζε τὸ σιδερένιο τοῦ πέταλο στὴν πέτρα τοῦ δρόμου.

Ἐρτὰ χρόνια περάσαν ἔτσι. Και στὰ ἔρτὰ τὰ χρόνια ὁ Τιστέ Βεδέν γύρισε ἀπὸ τὴ Παλάτι τῆς Νεάπολης. Ἡ θητεία του δέν εἶχε τελειώσει ἀκόμα κει κάτω. Μὰ ὁ πονηρὸς εἶχε μάθει πὼς ὁ πρῶτος τροφодότης τοῦ Πάπα εἶχε πεθάνῃ στὸ Ἀδινιόν, και ἐπειδὴ τοῦ καλάρει ἡ θέση, ἦρθε βιαστικὸς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πετύχῃ.

Ὅταν μπῆκε στὴ σάλα τοῦ Παλατιοῦ, ὁ Πάπας δυσκολεύτηκε νὰ τὸν γνωρίσῃ, τόσο πολὺ μεγάλωσε και ἄλλαξε. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς κι' ὁ Πάπας εἶχε γεράσει πὰ και δέν ἔδλεπε καλὰ χωρὶς γυαλιά.

Ὁ Τιστέ δέν τᾶχασε.

—Πῶς, Ἄγιο Πατέρα, δέν με γνωρίζετε; Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Τιστέ Βεδέν.

—Ὁ Βεδέν;!

—Βέβαια, δὲ θυμᾶστε; ἐκεῖνος πού πήγαινε τὸ μυρωδάτο τὸ κρασί στὸ μούλαρι σας.

—Ἄ! ναί... θυμᾶμαι τώρα... Τὶ καλὸ παιδί, αὐτὸς ὁ Τιστέ Βεδέν! Και τί ἐπιθυμῶ ἀπὸ μᾶς τώρα;

—Ἄ! τιποτένια πράγματα, Ἄγιο Πατέρα!... Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω... Ἀλήθεια, τῶγτε πάντα κεινο τὸ μούλαρι σας; Και εἶναι καλὰ; Τί χαρά! Πόσο τὸ πεθύμησα νὰ τὸ ἰδῶ! Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω τὴν θέση τοῦ Πρώτου Τροφодότη πού σᾶς πέθανε.

—Πρῶτος Τροφодότης ἐστὺ; Μὰ εἶσαι πολὺ νέος! Πόσο χρονῶν εἶσαι;

—Εἴκοσι χρονῶν και δύο μηνῶν, Παναγιώτατε, ἴσα-ἴσα πέντε χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ μούλα σας!... Ἄ, τὸ ἄξιό τὸ ζῶ! Νὰ ξέρατε πόσο τ' ἀγαποῦσα αὐτὸ τὸ μούλαρι, και πόσο τὸ πεθύμησα κάτω κει μακριὰ στὴν Ἰταλία! Δὲ θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἰδῶ;

—Πῶς, παιδί μου, θὰ τὸ ἰδῇς, εἶπε ὁ καλὸς ὁ Πάπας συγκινημένος... Κι' ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὸ καλὸ τὸ ζῶ, δὲ θέλω πὰ νὰ σοῦ τὸ στερήσω. Ἀπὸ τώρα σὲ παίρνω στὴν ὑπηρεσία μου, στὴ θέση τοῦ Πρώτου Τροφодότη μου. Θὰ φωνάζουν πάλι οἱ καρδινάλιοί μου, τὸ ξέρω, μὰ ποῖς τοὺς ἀκούει, τοὺς συνήθισα πὰ!... Ἐλα νὰ μᾶς εὐρῇς αὐριο, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐσπερινό. Θὰ σοῦ δώσουνε τὰ παράσημα τοῦ βαθμοῦ σου, μπροστά σ' ὅλη τὴ Σύνοδο, κι' ἀπὸ κει θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ μούλαρι, και θὰ πᾶμε μαζί και στ' ἀμπέλι. Χέ! χέ! χέ! Πήγαινε τώρα, ἔ!

Δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ πόσο εὐχαριστημένος ἦταν ὁ Τιστέ Βεδέν βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ Πάπα, οὔτε μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμενε τὴν αὐριανὴ τελετή.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστηριώδης ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πέγκροφ και ὁ Ἀὐρτων βιάσθησαν νὰ κάμουν ὅ,τι χρειάζονταν γιὰ τὴν καθέλκυση, πού ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνη τῆς 8ης πρὸς τὴν 9ην Μαρτίου, μιὰ τεράστια στήλη ἀτμῶν πού ἐβγαίναν ἀπὸ τὸν κρατῆρα σηκώθηκε ὡς τρεῖς χιλιάδες πόδια ψηλὰ μὲ κρότους τρομαχτικούς ἦταν φανερό πὼς ὁ τοῖχος τῆς κρύπτης Λαγκάρ εἶχε υποχωρήσει ἀπὸ τὴν πίεση τῶν ἀερίων

σας μολὶς δέκα, τέτοιο ἦταν τὸ μόνο στερεὸ σημεῖο πού δέν κατέκλυσαν τὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἦταν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ. Ὁ τοῖχος εἶχε ἀνατιναχθῇ και σκροπισθῇ και μόνο μερικοὶ βράχοι τῆς μεγάλης σάλας εἶχαν σωρευθῇ σὲ τρόπο ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἐκεῖνο τὸ σκόπελο. Τριγύρω ὅλα εἶχαν βουλιάξει: ὁ κατώτερος κῶνος πού ἡ ἐκρηκτικὴ τὸν εἶχε κομματιάσει· οἱ δύο σιαγόνες τοῦ κόλπου Καρχαρία· τ' ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας, τὸ νητάκι τῆς Σωτηρίας, οἱ γρανίτες τοῦ Πόρτο-Μπαλλόνι, οἱ βράχοι τῆς κρύπτης Λαγκάρ, ἀκόμη και ἡ χερσόνησος Σερπαντίνα, ἂν και τόσο μακρυσμένη ἀπὸ τὸ ἥραϊστο!

Ἐννιά μέρες τώρα ζοῦσαν ἀπάνω στὸ βράχο αὐτό! Ὀλίγα τρόφιμα πού εἶχαν βγάλει, πρὶν τῆς καταστροφῆς, ἀπ' τὸ Γρανιτινὸ Παλάτι, λίγο γλυκὸ νερό, πού ἡ βροχὴ εἶχε ρίξει ἔς ἕνα γούδωμα τοῦ βράχου τους, — αὐτὰ μόνον εἶχαν οἱ δυστυχισμένοι. Ἡ τελευταία τους ἐλπίδα, τὸ καράβι τους, εἶχε συντριβῇ. Κανένα μέσο, κανέναν τρόπο γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σκόπελο ἐκεῖνο. Οὔτε φωτιά, οὔτε ξύλα γιὰ νὰ νάψουν. Ἦταν χαμένοι ἀνθρωπῶ!

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 18 Μαρτίου, δέν εἶχαν πὰ τρόφιμα παρὰ γιὰ δύο ἡμέρες, μολονότι δέν ἔτρωγαν παρὰ τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖο γιὰ νὰ ζοῦν. Ὅλη τους ἡ σοφία, ὅλη τους ἡ ἐξυπνάδα, τίποτα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΑΝΑΗ Ε. ΜΕΝΕΣΗ (Ἀκτὴ)
πρόεδρος τοῦ ἐν Τεμπόλει Συλλόγου «Γαλανόλευκη», τυχόντος
Ἀ' Βραβείου τὸν 18 Διαγ. Ἐσπ.

ΙΩΑΝΝΑ Σ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΥ
(Κόρη τοῦ Ἰονίου) ἐν Ἀθήναις.
Ἀ' Βραβείον 177ου Διαγωνισμ.
Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΛΕΛΑ ΠΑΠΑΓΗΓΟΡΙΟΥ
(Τρελλὴ Ναυτοπούλα) ἐν Ἡρακλείῳ. Ἀ' Βραβείον 170ου Διαγωνισμ. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
ἐν Ἀθήναις. Πρώτον Βραβείον τοῦ 17ου και Δευτέρου τοῦ 18ου Διαγών. Ἐσπ.

και ἡ θάλασσα ὥρμησε μέσα στὴν κεντρικὴ ἐστία, χύθηκε στὸ φλογερὸ βράχο, κι' ἐξατμίστηκε ἀμέσως. Ὁ κρατῆρας ὅμως δέν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἀρκετὴ διέξοδο σ' αὐτοὺς τοὺς ἀτμούς. Μιὰ ἐκρηκτικὴ πού ὁ κρότος της θὰ γίνῃκε ἀκουστής και σ' ἐκάτὼ μιλλίων διάστηματα (*). Κομμάτια τοῦ βουνοῦ τινάχθηκαν κι' ἔπεσαν στὸν Εἰρηνικὸ και σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ὠκεανὸς ἐκάλυψε τὴ θέση ὅπου ἦταν ἄλλοτε ἡ νῆσος Λίνγκολν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἐνας βράχος μοναχὸς στὸν Εἰρηνικό. —Τὸ τελευταῖο καταφύγιο τῶν ἀποίκων τῆς νῆσου Λίνγκολν. — Δέν μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀποθάνουν. — Ἡ ἀνέλπιστη βοήθεια. — Πῶς και γιὰτί φθάνει. — Τὸ τελευταῖο εὐεργέτημα. — Ἐνα νηάκι στερρό. — Ὁ τάφος τοῦ πλοιάρχου Νέμου.

Ἐνας βράχος ἀπόμονος, τριάντα πόδια μακρὸς και πλατὺς δεκαπέντε, πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας

(*) Ἡδε εἰκόνα 21ου φύλλου, σελὶς 165.

Ἀπ' ὅλη τὴ νῆσο Λίνγκολν δέν ζοῦνουν πὰ παρὰ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος βράχος, πού ἐκρηγίμεισε τώρα γιὰ καταφύγιο στοὺς ἐξῆ ἀποίκους της και στὸ σκύλο τους Τόπ.

Γιατί και τὰ ζῶα της ὅλα, τετράποδα και πουλιὰ, μικρὰ και μεγάλα, εἶχαν χαθῇ στὴ γενικὴ καταστροφή. Ἀλλὰ πνίγησαν, ἄλλα σκοτώθηκαν. Κι' ὁ καίμενος ὁ Ζούπ ἀκόμα βρῆκε τὸ θάνατόν ἔς ἕνα βάρανθο, πού ἀνοῖξε ξαφνικά κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

Ὁ Κύριος Σμιθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Ἀὐρτων κι' ὁ Νάβ ἐγλύτωσαν μόνο και μόνο γιατί τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μαζεμένοι ὅλοι στὴ σκηνή τους, πρόφθασαν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὰ συντρίμια τοῦ νηιοῦ ἔπεσαν ἀπὸ παντοῦ σὰ βροχὴ.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ μακροβόδι πού ἔκαμαν, ὅταν ἀνέβηκαν πάλι στὴν ἐπιφάνεια, δέν εἶδαν παρὰ τὸ μικρὸ βράχο πού ἀπόμεινε. Εὐτυχῶς ἦταν κοντὰ και κολυμπώντας ἔφθασαν, κι' ἐπάτησαν.

δέν μπορούσε νὰ κάμῃ στὴ θέση πού βρίσκονταν ὁλοένα. Ἦταν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ! Μόνον, Ἐκεῖνος μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ...

Ὁ Κύριος Σμιθ διατηροῦσε τὴ γαλήνη του. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, γευρικότερος, κι' ὁ Πέγκροφ, κυριευμένος ἀπὸ ἕνα παράξενο θυμὸ, σουλατσάριζαν ἀπάνω στὸ βράχο. Ὁ Χάρμπερτ δέν ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸ μηχανικὸ και τὸν κοιτάζε σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε βοήθεια, πού ἐκεῖνος δέν μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ. Ὁ Νάβ κι' ὁ Ἀὐρτων ἐγκατερεύσαν, ὑποταγμένοι στὴ μοῖρα.

—Τί δυστυχία! τί δυστυχία! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Πέγκροφ. Νὰ εἶχαμε ἔστω κι' ἕνα καρυδόσπερλο, νὰ μᾶς πᾶῃ στὴ νῆσο Θαδὼρ! Μὰ δέν ἔχουμε τίποτα, τίποτα!

—Καλὰ ἔκαμε πού πέθανε ὁ πλοίαρχος Νέμος! εἶπε μιὰ φορὰ ὁ Νάβ.

Τὶς ἀκόλουθες πέντε ἡμέρες, οἱ ἀποικοὶ ἐξῆσαν μὲ τὴν πιδ αὐστηρὴ οἰκονομία.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Κέφαλον (ὥρατο, θά τό δημοσιεύσω) *Καραγ. κτλ.* (τί νά σᾶς κάμω; τὸν συνδρομητὴν τὰ στέλλω ἐγώ, τῶν ὑπογραφεῶν τὸ Πρακτορεῖο γράφει ἐδῶ σὴ διέθυσται, νά σᾶς τὰ στέλλῃ νωρίτερα) *Νέμεαν* (ξέρω κι' ἐγώ; τοὺς τὰ εἶπα τότε; φορές!) *Παίδιον τῶν Δασῶν* (δὲν θά τὸς ἔλαβι; πῶς; μποροῦσα νά μὴ σοῦ ἀπαντήσω ἔστωι μὲ δύο λόγια;) *Ναυτοπαῖδα* (ἔλαβα καὶ τὸν ἐπίσωσα) *Μανὸν* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γράφει μου τώρα) *Ἑλληνόπουρον* (ἐυχριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην) *Τιτάνα* (ἔστειλα 4 ταχυδρομικὰς) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (στεῖναι τὰ σὲ ἀνοικτὰ φάκελλοι) *Σαουγαράν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, εἴμεθα σύμφωνοι) ἀπὸ τὰ ποιήματα ποῦ μοῦ ἔστειλες, δὲν ἐνεκρίθη ἄλλο· οἱ ἰδέας θαυμάσιες, ἡ στιχοποιία ὅμως ἑλλειπὴς· στείλε ἄλλα, ἢ καὶ τὰ ἴδια ἐπεξεργασμένα) *Σελσος*, *Δόδρον* (δὲν ἔχει λάθος, ἔλαβα) *Πρόντορ* (εἶναι 1313) *Λύσαν* τοῦ *Ὀμήρου* περιμένω· τί ἐνοεῖς ἀσπάζεσαι τὴν ἰδέαν; δηλώεις συμμετοχὴν;) *Ἐθνοπόροσκοπον* (μὲ αὐτὴ τὴν εἰκόνα πρέπει πολὺ νὰ τὴν ἀγαπᾷς!) *Κόδρον* (μὰ ναι! σοῦ τὸ ἐνέρινα κι' ἔγραψα καὶ πολλὰ χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπά, τὸν Κόδρον Α') *Γελλοαρσασκεῖα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εὐχόμεναι γρήγορα νὰ γίνῃ καλὰ ὁ μπαμπά;) *Μικράν Ἡγεμονίδα* (ἔ, μὰ βέβαια ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἐγκριθῇ) *Μεγάλην* *Ἰδέαν* (τὰ ἔλαβα ἔλα, εὐχαριστῶ ναι, βέβαια, εἶχες παραλείψῃ νὰ σημειώσῃς ἡλικίαν) *Πατριωτικὴν Ἐνωσιν* (τὰ εἶπα τοῦ Ἀναγία, ὁ ὁποῖος ἔμεινε σκεπτικός· ἔχει μὴ ταμπέλα!...) *Ρόδον* τοῦ *Φαλήρου* (γιὰ σένα ἔστειλα σὴν *Κολόμπα*) *Ἀνταλούζαν* (ἔστειλα· σὲ Πάτρας ἀπὸ φίλους μου θά γνωρίσῃς ἅμα φράσῃς) *Νικητὴν Στρατάρχην* (πιστεύω, εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεία πωλοῦνται ταινίαι δι' ἐντυπᾶ· εἶδα ὅσα μοῦ γράφετε; ποῖς; τὴ χαρὰ σου!...) *Ἀν. Χ. Βλ.* (δὲν ἐνεκρίθησαν ὥρατα, ἀλλὰ σὲ γλῶσσα σχολαστικῇ) *Θελτικὴν Κων/πολιν* (σὲ περιμένω μὲ χαρὰ) *Ὁρατο Θαλασσοπούλε* (βορβεῖον ἔστειλα) *Σιέλκας* (καμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶναι) *Μαρκήσ*, *Φροντινιάκ* (εἶχε πλέον τυπωθῇ) *Μειδίαια* τῆς *Νίκης*, *Κολόμπαν* κτλ. κτλ.

Γλυκὸ Χαμόγελο, *Νυχτολούλουδο*, *Κωνσταντίνον Παλαιολόγον*, *Ἀγγαν Α. Μισ.*, *Φωνὴ τῆς Ἡπείρου*, *Πεισματάραν Κορητικὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Λευκορ. Λάφην*, *Πισσόν*, *Ὁχοῖαν Λαίδη*, *Ροδόχρουν Βιολέταν*, *Γρανματῖαν τοῦ Σκρά*, *Μαδυτοπούλαν*, *Χάριν*, *Μανιάτην*, *Στέφανον* τῆς *Νίκης*, *Μολὸν Δαβὶ*, *Δοξασμένον Ἀργηγόν* (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 29ην Ἀπριλίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 8

96. Ἀύρον (ἀήρ, τῶν) — 97. Σύρος — Τύρος — 98. Ρόδος — 99. Ἀρνεοσάσον.

100. ΕΡΑ 101. ΛΙΟΛΟΣ
ΑΡΑ (ἴος, ὄλος, λάος, ΚΙΜΩΝ σάλος) — 192. 196. ΚΑΜΗΛΟΣ Διὰ τοῦ Θ· θ· ρ· ὁ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ νος, καὶ θ· δ· Κόδρος, γ· ὁ θ· ος, π· ὁ θ· ος — 107. ΡΟΔΟΝΗ ΕΡΗΜΟΣ (ΡΕα, ὈΡφεν, ΔΗλος, Ὀμηρος,

ΠΟλυ. ἩΣαίας) — 108. Τὰ τρίτω τινὶ ἴσα καὶ ἀλλήλοισ ἴσα. — 109. Ἐσο τί· μ· ι· ος (ἐς ὁ τι· μὲ ὤς.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1800ῦ Διαγών. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου—Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

302. Δεξιόγραφος

Κίτοιχον ἀρχαῖας χώρας
Μὲ νησί μας ἂν συνδέσῃς.
Εἰς τὴν Παλαιστίνην ὄρος;
Ἀκουστόν ἄποτελέσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Θιὰμβ. τ. Ἐλευθερίας

303. Στοιχειόγραφος

Μὲ κεφαλὴν, ἐνρίσχομαι
Εἰς ὅλων μας τὰς ὄψεις;
Καὶ καρποφόρον γίνομαι,
Τὴν κεφαλὴν μου ἀν κλῆψ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Γεωρ. Κ. Βέγκου

304. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Η καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό,
Ἀπὸ μέρος ποῦ εὐδιάζει
Κάτι τί ποῦ σὲ κουράζει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Γράντ

305. Αἰνιγμα

Μ' αὐτὸ ὅπου θάκούσετε,
Πολὺ θὰ ἀπορήσετε
Καὶ ὅμως θὰ τὸ λύσετε:
Ψιλά, εἰς τὰ σῦράνια,
Εἶναι τὸ θηλυκὸν μου
Καὶ μέσ' σὸ λαχανόκηπο
Τὸ οὐδέτερον μου!

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ι. Κ. Παπαζαχαρίου

306. Τρίγωνον

* * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * = Μέρος τῆς ἡμέρας
* * * * * = Ποταμὸς τ. Ἑλλάδ.
* * * * * = Μέλος τι προσώπου.
* * * * * = Ἄρθρον.
* * * * * = Ἄρθρον.

Καὶ καθέτοις τὰ ἴδια.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κων. Α. Πατσού

307. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχαῖος, Θεός.
2128 = Χυμός.
315823 = Πτηνόν.
467 = Ἐπίρρημα.
51173 = Ζῶον.
6567 = Ρῆμα.
764528 = Σχολή.
84678 = Ποταμός.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Ἑλληνικῆς Ἰδέας

308. Ἀπροσδόκητον

Τὶ βλέπομεν μεταξὺ Ἡλίου καὶ Γῆς;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀνελπίστου Χαῤῥας

309—313. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πῖλος, κάπρος, παρὰ, ἄλλος, πᾶλη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Ντένκεττ

314. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον γνωμικόν τοῦ τύπου:

* * * — * *

Τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἐπίσης Φωνηεντόλιπον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς. 2, Ζῶον κερασφόρον τῶν βορείων χωρῶν. 3, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 4, Ἀγαλματοποιός. 5, Ποιητὴς ἑθνομάστου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κανόνι

315. Φωνηεντόλιπον

Θ - π ο ν τ ς - π ν - π ν - π ρ ν - π ρ ν

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κουκίλτσας

316. Γεῖφός

τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ τ

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Λαρισσαῖου Διαβολάνι

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, Ὁδὸς Εὐρυπιδίου 35, Ἀθῆναι

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,”

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαεξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες).—Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα.—Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρῶτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1ον ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισμπάρδης, Β' Ἡ κληρονομία τοῦ φίλου μου.—Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδη, Κεφάλαια Α'—Γ', Σελ. 1—112.)—2ον ΑΝΤΑΡΤΗΣ (Σημείωμα, Α' Ἐνα εἰδύλλιον στὴ Μπόχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, Γ' Ὁ γιάτρος Μαρινέρας καὶ τὸ δρόμα τῆς ζωῆς του, Δ' Κι' ὅπου ἀγαπάει μὴ ξανθὴ, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.)—3ον ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ (Σελ. 203—223.)—4ον Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Πᾶσα παραγγελία

εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[10'—280]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ, ἀπορούσαμεν τὴ σιωπὴν σὴν ἰΗ'—89—γεῖλα—δικαιολογημένη ἢ ἀδικαιολογητὴ δὲν ἐξετάζουμε δυστυχῶς—καὶ προχρυσινὴν σὰς ἀπάντησιν ποῦ τὴν καλέσαμε πιδὸν πολὺ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἦσαν ἕνας θριαμβός. Κερδίζεις καὶ πάλι, ὅτι ἔσως δὲν ἐχάσατε τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδελφῶν σας.

Με πολλοὺς χαιρετισμοὺς

ΣΠΡΟΓΓΑΛΙΑ, ΣΠΑΡΤΙΑ

Εὐχαριστώντας

[10'—281]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΕΙΣ

Ανταλλάσσω καλλιτεχνικὰ cartes postales στὴν ἑλληνικὴν, λατινικὴν, γαλιτικὴν, ἀλβανικὴν, ἑσπεράντο, ἀρμενικὴν, πέρσικην, τουρκικὴν μ' ἄλλο τὸν ἑμ. — Σὲ κάθε carte postale γράφτε μὴ σὰς σκέψιν ἀπότολμην—λογιῶν, καὶ τι δικὸν σας πρωτότυπον ἂν δὲ φτάσει ἕνα, στείλτε καὶ δευτέρον μὲ συνέχεται. Ἀνταποδίδω ἀμέσως, ἐὰν βραβεύετε.

Προθεσμία ὅς τὸ τέλος τοῦ Τριμήνου

ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΗ

Poste Restante, Στὰ Γιάννινα,

[10'—282]

Ατρώμηντ Ἑλληνοπούλα, ἔχει

σὰς ἀνταλλάξῃν Μ. Μυστικῶν;

Ἀτρώμηντ Ἑλληνίς

[10'—283]

Ἐπεσμένε Λόρδε, χρόνια πολλὰ

γίλ τὴν γιορτὴν σου.—Ἀτρώμηντ

Ἑλληνίς, Τμημένη Γαλανόλευκη

[10'—284]

Εὐχαριστῶ ὅλους δι' εὐγενεῖς σας

τάσεις, ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσω

παρὰ μόνον μὲ λόρδους!...

[10'—285]

Κορφατοπούλα, ἂν μπορεῖτε, ἔ

τε με! Περιμένω, μὴν ἀργεῖτε.

Μελαγχολικὴ Κορφατοπούλα

[10'—286]

Κυανόλευκον Λάβαρο, Ἑλλὰς

Μελλοντος, Διαβολάνι

Γειτονίας, Ἀήτητον Εὐδωρῶνα

γιὰ τῆς εὐχῆς σας τῆς ἐνθέρμης

ριστίαις μου.

ΓΑΛΛΗΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

[10'—287]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους.

Τὸν Γιαν. Ἀγιάνην καὶ Ναστά

γλαν συγχάρω γιὰ τὰ ὥρατα τῶν

τράδια.

[10'—288]

Μαρκέλλα, ἂν ἀνεκάλυψ.

ἄσσημεν Μ. Μυστικῇ;

[10'—289]

Υπερήφανος Ἑλληνίς, Μικρὰ

γίσσα, μὴ εἰς φοβερίζετε· σὰς

ὄρμεν τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς μαρτυ

σετε.—Νηρητὸς τοῦ Εὐρύπου, Ἀ

λῆς Σανθούλα, Μικρὰ Ἀριστοκρα

[10'—290]

Διαθέτω γραμματὸς τουρκικὰ

λεμνικὰς περιόδους. Ζητήσατε

κατάλογον· Ἀσκητὴν Πανσέληνον, Ρ.

Μυτιλήνη.—Ἀδικορ. τ. Τρέλλας.

[10'—291]

Αριστ., Ἐννεανία, προσέ

πέστε μᾶζι μὲ εἰς σκέψεις

Κι' ἐπειτα ποῖς; θὰ σᾶς σηκώσῃ.

[10'—292]

Ωρχὰ Λαίδη, φανερώσου ἐπὶ τῶν

ἀσκητὰ μὲ φορτωθῆκαν. Λαρι

Δαση, Λαριστὴν Σκόνην, τὴν

τὴ Χιώτικην.